

Pagtens Ark
fundet og skjult igen

Pagtens Ark fundet, men gemt bort igen

Ron Wyatt fandt Arken

*Den norske udgave er fra
Esca forlag*

Indhold

Copyright	2
Indledning	3
Fundet	4
Det første og andet mirakel	4
Det tredje mirakel	4
Udgravningen begynder	5
Engelen som åbenbarede sig	
Det fjerde mirakel	7
Det femte mirakel	8
Det sjette mirakel	9
Det syvende mirakel	9
Det ottende mirakel	9
Det niende mirakel	10
Det tiende mirakel	12
”Efterskrift”	13
Adresser	17
Tilføjelse	17

Copyright

Der skrives til sidst:

Vær så venlig, føl dig fri til at kopiere dette, hvis du ønsker det.

Der er aldrig copyright på nogen af vore papirer.

Vi beder bare om, at der bliver lavet komplette kopier, sådan at tvetydigheder ikke opstår.

Dette forbehold omfatter indholdet af siderne 3-17.

(Side 1-2 er en tilføjelse.)

*Denne danske udgave af:
Pagtens Ark fundet og skjult igen,
er oversat og redigeret af Margit Kjær Andersen.
Den må, som der skrives, også gerne kopieres.*

Indledning

The Phrofetic Telegraph. No. 78 January 1996

Fra Arthur & Rosalind Eedle.

Oxleigh, Langham Rd, Mumby, Alford, Lincs, LN 13

9SQ, England. Phone/Fax: 01754 872539

I november i fjor, da jeg skrev *Prophetic Telegraph* 73, afsluttede jeg med at nævne den mulige opdagelse af Pagtens Ark i Jerusalem.

Siden da har jeg haft mulighed til at følge dette op og har fundet noget, som synes at være endelige bevis. Mit tidligere referat indeholdt nogle fejl, jeg var for eksempel gået ud fra, at det var Jonathan Gray, som gjorde opdagelsen, mens det faktisk var Ron Wyatt fra Nashville, Tennessee. Jeg beklager denne fejl, som opstod på grund af, at der var meget sparsom med information tilgængelig for mig for kun to måneder siden. I dette nummer af *The Telegraph* (et tidsskrift) vil jeg gerne dele fakta, sådan som de blev fortalt af Jonathan Gray i en kirke i London lørdag d. 7. oktober 1995 - en video vi nu har set - og også som fortalt af Ron Wyatt i Nashville.

Det, som var gået mig helt hus forbi, var datoen. Pagtens Ark blev fundet d. 6. januar 1982 for nøjagtig 14 år siden (i 1996).

Den blev holdt hemmelig efter en anmodning fra Israels regering. Selv om jeg ikke kan påstå at have al "inderside information", har jeg forstået, at der netop blev givet tilladelse til at gå ud med fundet, men ikke stedet for det, og at dette er året, da fundet af Arken og dens indhold (de to lovtavler) vil blive gjort kendt i hele verden.

Før jeg begynder den forunderlige historie om fundet, må jeg påpege, at hele hændelsen har været ledet af mirakler. Gud har sat sit segl på denne mest hellige af alle genstande fra gamle tider og vist, at den har en stor betydning i den tid, som kommer nu, enten i gerning eller som forbillede. Og den virkning, det vil have på jødedommen verden over, er umulig at forestille sig.

2. Mosebog 37.1-15.

.....

Fundet

Historien begynder i 1978. Ron Wyatt svømmede i søen ved Askalon – en af de gamle filisterbyer. Han stødte sin tå ind i noget og fandt ud af, at det var kanten af en stor krukke. Videre undersøgelser afslørede, at det var en krukke, kana'anæerene brugte til at begrave sine døde i, noget arkæologer længe havde ledt efter uden at finde. Da disse nyheder blev overbragt antikvitetsbestyreren i Jerusalem, blev han begejstret. Hændelsen viste sig tilsyneladende ”tilfældig” at blive midlet, som skabte en forbindelse, som senere skulle tjene en større hensigt.

Det første og andet mirakel

En kort tid efter stod Ron og snakkede med antikvitetsbestyreren lige ovenfor klippen, som er kendt som Golgata (Hovedskanstedet).

Pludselig mærkede han, at hans arm skød ud, han pegede og sagde: ”Der er Jeremias’ hule – den affaldsdyng – Pagtens Ark må være der.” Antikvitetsbestyreren svarede spontant: ”Da må du finde den.”

Men Ron var overrasket over sig selv. Han havde ikke haft Arken i tankerne og kunne ikke forstå, hvorfor han havde sagt det, han sagde. Dette var det første mirakel. Og antikvitetsbestyrerens entusiastiske respons, og at Ron blev bedt om at finde Arken, var det andet mirakel. At en udlænding skulle få til opgave at finde Arken, var meget usandsynlig, siden denne er den mest hellige og eftersøgte genstand i den jødiske verden.

Det tredje mirakel

For øvrigt, Ron måtte rejse tilbage til Staterne, og der gik et helt år, før han kom tilbage sammen med to andre for at begynde udgravningen. Da han igen mødte antikvitetsdirektøren, fik han at vide, at stedet tilhørte en araber og en europæer. Han behøvede begges tilladelse for at udgrave stedet.

Overraskende nok fik han tilladelsen, uden at nogen af dem spurgte, hvad han ledte efter. Dette var det tredje mirakel.

Udgravningen begynder

Og så i 1979 begyndte det besværlige og langsomme arbejde med at fjerne tonsvis af opsamlet skrald. Udgravningen skete mere eller mindre lige foran ”Hovedskallen” og meget nær Gordons grav. De begyndte på toppen af bunknen. De fjernede smerteligt langsomt læs på læs med skrald og kom til slut over et udspring, hvor de opdagede tre pælehuller, som var hugget ud i klippen. Hver af disse huller var ca. 33 cm i omkreds (*det bliver en diameter på 10,5 cm, overs. anm.*) og omtrent 90 cm dybe. Videre havde hvert hul en prop i toppen med fingerhuller, sådan at den let kunne tages bort. Hvad de havde fundet, var ganske åbenbart. Det var stedet for korsfæstelserne. Træpælene blev sænket ned i disse huller, som kunne proppes til igen, til der var brug for dem.

Bag disse pælehuller var klippefronten. I en højde på ca. 3,6 m var der hugget hyller ind, hvor de satte den korsfæstede forbrydelser ind. Den midterste var tydelig den mest betydningsfulde og reserveret for de værste forbrydere. Vi læser, at Pilatus beordrede dem til at skrive: ”Jesus af Nazaret, jødernes konge”, noget som kraftigt provokerede Kajfas og sanhedrin, men de havde ingen autoritet til at forandre det.

Ind i mellem skraldet fandt de flere mynter. Ingen af dem var fra senere tid end år 130 e.Kr., og dette beviste, at stedet senere blev dækket over og fyldt med affald.

Denne dato passer godt med historien, fordi den endelige ødelæggelse af Jerusalem kom efter Bar-Kokba oprøret i år 132-135 e.Kr.

De videre udgravninger på dette niveau åbenbarede rester af en bygning, som målte tolv meter ud fra klippefronten og var ca. seks og en halv meter bred. Bygningen havde været konstrueret over det midterste pælehul og var trolig et kapel brugt af tidlige kristne, som ærede stedet for Mesterens store offer. Denne ide fik større betydning, da man opdagede en stor cirkelrund sten på gulvet i bygningen. Stenen var ca. 4 m i diameter og 22,5 cm tyk. Det var kendt, at sådanne sten blev brugt til at dække gravhuler med. Men denne var gedigen.

Der blev gjort undersøgelser ved indgangen til hulen, som var kendt som ”Gordons grav”. Den blev opdaget i 1882 af general Gor-

don, da han var på vej hjem fra sin historiske kinesiske kampagne. Han var ikke fornøjet med det traditionelle korsfæstelsessted, Den Hellig Gravs Kirke, som blev grundlagt af dronning Helena, Konstantin den Stores mor.

Siden kirken var inden for bymurene, kunne den ikke kvalificeres som stedet for korsfæstelserne ifølge skriften. Men "Hovedskalsstedet" var lige udenfor Damaskusporten ved vejen, som ledte til Samaria, og opfyldte dermed alle betingelserne. Hans søgning ledte ham til at opdage stedet, der Jesus faktisk blev begravet.

Som jeg sagde, blev der gjort undersøgelser ved indgangen til denne grav, og der blev fundet to huller med 4 meters mellemrum, hvor metalstokke blev sat ind for at forsegle graven. Metalstokken til højre manglede, men den venstre var der fremdeles og viste med al tydelighed at være blevet revet over af en vældig kraft.

Her var det klare bevis for, at den store sten, som blev fundet i kapellet, var den samme sten, som dækkede indgangen til Jesu grav.

Det var en stor sten, som skriften siger, én som det ville kræve mange mænd for at rulle tilbage op ad skråningen til venstre for graven.

Men hvem det end var, som flyttede stenen, gjordes dette uden at fjerne den 5 cm tykke metalstang.

Med andre ord, det var en engels værk, som vi er blevet fortalt, "rullede stenen bort". Stenen kunne vanskelig rulles til højre, siden en stenblok var bygget ind i sporet, sandsynligvis for at stoppe stenens bevægelse når den blev rullet på plads.

(Herodes den Stores grav var netop fundet i Jerusalem, og hans sten målte bare 135 cm i diameter. Nøjagtig en tredjedel af stenen, som Josef fra Arimatæa havde lavet til sin grav.)

Så langt i udgravningen havde man fundet konkrete bevis for, at dette var stedet for korsfæstelserne, og at den tidlige menighed havde bygget et minde kapel over pælehullet og stenen.

Det var allerede kendt, at Hovedskalsstedet var det traditionelle sted for begravelser for både muslimer, jøder og kristne, og at i gamle tider blev kriminelle stenet til døde her.

(I Mishna bliver det kaldt Beth ha-Sekelah, som betyder ”stenshuset”). Det var her, Stefanus blev stenet. Stedet var også kendt for sine offentlige henrettelser af jødiske kriminelle. Så sent som i begyndelsen af det 20. århundrede plejede jøderne at spytte mod højen, kaste sten og forbande ”deres nations ødelægger”. Alt dette er klare bevis for, at dette var det rette sted for Kristi korsfæstelse og begravelse.

Men videre undersøgelser viste også et andet vigtigt faktum. Inde i det midterste pælehul, den som blev brugt til Jesu kors, fandt de en sprække på venstre side. Her var det bevis for jordskælvet, som opstod det øjeblik, Jesus døde. Dette fund var af en overordnet vigtighed, men blev ikke værdsat til fulde før meget senere.

Udgraverne havde endnu ikke fundet indgangen til nogen hule, som kunne huse Arken. Arbejdet var udmattende og gik langsomt, mens lastbillæs efter lastbillæs med skrald blev kørt væk.

To år gik, og de tre mænd var trætte og ganske modløse. På denne tid gravede de en ganske smal grøft langs klippefronten, og der var bare plads nok til, at én mand kunne grave af gangen. Så de gravede én ad gangen, mens de andre to tog et hvil på bakken ovenover.

Engelen som åbenbarede sig

Det fjerde mirakel

Pludselig en dag, mens Ron Wyatt gravede i bunden af grøften, så han op, og der stod en vældig høj mand klæd i typiske arabiske klæder.

”Gud velsigne dig, Ron Wyatt, for det du gør!”

”Hvem er du? Hvordan ved du, hvad vi gør?”

”Jeg ved det hele.”

”Bor du her omkring?”

”Nej, det gør jeg ikke.”

”Hvordan ved du mit navn? Hvor kommer du fra?”

”Jeg er akkurat kommet fra Sydafrika og er på vej til Det Nye Jerusalem. Gud velsigne dig!”

Ron hoppet op, i det manden gik derfra. Da han kom til toppen af grøften, spurgte han de andre to, hvilken vej manden gik. De havde ikke set nogen mand. Da forstod Ron, at en engel var blevet sendt for at sætte mod i dem. Dette var det fjerde mirakel.

Det femte mirakel

Med fornyet entusiasme gravede de, til de kom til et sted, hvor de fandt tegn til en huleindgang.

Dette var i januar 1982, og fire år efter Ron forklarede antikvitetsdirektøren om Jeremias' affaldsdyng. De åbnede hulen hurtigt, men den var for lille til, at nogen af dem kunne krybe ind. Derfor gav de en fakkeltændt til en lille dreng, som var søn til arabereren, som var medejer af stedet. Han klatrede ind, men kom hurtigt ud igen hvid som et spøgelse.

"Hvad er det, som er derinde? Hvad er det, som er derinde?" spurgte han, men nægtede at fortælle nogen, hvad han havde set.

Hullet blev udvidet, til det var stort nok for Ron til at krybe igennem. Klokken var 14.00 d. 6. januar.

Ron opdagede, at han var inde i et stort rum, som målte ca. 6,6 m. Fra indgangen til bagvæggen var der ca. 4,2 m bredt og 2,4 m højt under taget. Der lige foran ham var hellige genstande fra Salomos tempel. Brændofferalteret, skuebrødsbordet og røgelsesalteret. Disse var dækket med huder, hvor der var placeret tømmerstokke over, og over disse igen var der bunker af sten.

Men Ron opdagede, at bag i hulen var der placeret noget andet, som var bygget ind i vægen, sådan at bare toppen var synlig. Mens øjnene vænnede sig til mørket, gik det op for ham, at han så på to keruber med udstrakte vinger over nådestolen.

Det var Pagtens Ark!

Ron faldt sammen og besvime, han var bevidstløs i 45 minutter. Da han kom til sig selv, krøb han ud og fortalte om opdagelsen. Antikvitetsdirektøren blev informeret, og han skyndte sig til udgravningsstedet og begyndte at gå ind i hulen. Men da han gjorde det, kollapsede hans ryg, og han måtte fragtes til sygehuset, hvor han forblev lam i

næsten to uger. Senere hørte man ham sige, at han aldrig ville prøve at gå ind i hulen igen, hvor Pagtens Ark var. Dette var det femte mirakel.

Det sjette mirakel

Ron tog et polaroid-kamera ind i hulen og fotograferede Arken.

Ved fremkaldelsen viste det sig, at billedet var tåget, ikke over det hele, men kun der, hvor Arken var. Da prøvede han at bruge et 35 mm kamera, men da disse billeder blev fremkaldt, var de også tågede. Da blev et videokamera brugt, og effekten var den samme. Noget mærkelig skete for at hindre verden i at se Arken. Dette var det sjette mirakel. Jeg har nu fået set billederne fra videoen, og alt er helt klart, bortset fra der, hvor Arken hviler, og foran den er en gylden dis. Ron har lavet en skitse af, hvad han så; keruberne har menneskelig form, med vinger spredt ud over Arken.

Det syvende mirakel

På dette tidspunkt bestemte en jødisk embedsmand at standse alt arbejdet på stedet. Dette var et alvorligt slag, og Ron og hans venner bad om, at Gud måtte ophæve bestemmelsen. Bønnen blev besvaret næsten omgående, for manden fik et hjerteanfald og døde. Dette var det syvende mirakel.

Det ottende mirakel

En anden mand viste stor nysgerrighed for, hvad der skete. Han prøvede at fritte Ron ud om, hvad han gjorde, og hvor han arbejdede, men Ron nægtede at give nogen information. Men denne mand var vældig udholdende og fulgte efter arbejdsteamet i al hemmelighed, til han til slut fandt ud af, hvad de arbejdede med. Han indkaldte til en pressekonference næste morgen kl. 9.00, hvor han var forberedt på at råbe hemmeligheden ud til alle. Men næste morgen kl. 8.00 blev han fundet i en blodpøl i en sidegade. Han var blevet skudt af PLO for en helt anden sag. Dette var det ottende mirakel.

Da de jødiske autoriteter fik fundet at vide, blev de sat i en vældig vanskelig position. I landet boede der religiøse ekstremister, som ikke ville lade sig stoppe af nogen ting, hvis de bare kunne få Arken at se og vide, at den var ægte.

Der havde allerede været forsøg på at sprænge klippemoskeen, arabernes hellige plads, som hviler over stedet, hvor Abraham skulle ofre sin søn Isak. Moskeen ligger på tempelpladsen, og mange jøder ville gøre hvad som helst for at få den fjernet, sådan at de kunne få bygget et nyt tempel på stedet. Opdagelsen af Arken ville være den største hændelse til at anspore dem, men det ville resultere i en "hellig krig" i Midtøsten med utænelige grusomheder og ødelæggelser.

Resultatet blev, at det israelske parlament bad Ron om at bygge en dør til hulen, dække den med jord og plante krat for at skjule stedet. Og sådan har det været i de sidste 14 år. Jeg har ingen anelse om, hvad den israelske regering har planlagt for dette år, men om de bestemmer sig for at offentliggøre fundet af Arken, må jeg spekulere på, hvad der vil ske. Vil Herren tillade det? De mærkelige hændelser indtil nu indikerer, at Gud endnu er meget interesseret i bevaringen af hans hellige møbler.

Det niende mirakel

Men selv om vi er kommet så langt, slutter historien ikke her. Jeg nævnte tidligere, at der var en sprække i klippen på venstre side af det midterste pælehul, en sprække forårsaget af et jordskælv. Det var først, da Ron Wyatt undersøgte Pagtens Ark mere detaljeret, at han forstod, hvad han så på.

Lige over den venstre side af Nådestolen, er der en stor revne i loftet, og i denne revne findes en rigelig mængde med tørret menneskeblod. Videre findes der på Nådestolen en stor mængde med tørret blod. Da der blev foretaget målinger, blev der fundet ud af, at sprækken i pælehullet ledte ned til sprækken nedenunder, og sådan var det muligt for blodet at rende igennem.

Det vil blive husket, at efter, at Jesus var død, og jordskælvet rystede klippen, stak en romersk soldat Herren i siden med et spyd. Anta-

gelig gik spydet ind i Herrens hjerte eller milt, fordi ”blod og vand” strømmede ud. Herren var død af et knust hjerte, knust af pinen ved at bære vægten af denne verdens synd. Hans død var ikke en normal død for en, som blev korsfæstet. De to tyve fik sine ben brækket for at fremskynde døden, som var nødvendig for at følge jødisk lovgivning, at ingen skulle forblive der sabbatten over, som skulle starte kl. 18.00 samme dag.

Derfor rystede Gud Fader klipperne for at bane vej, sådan at hans Søns blod kunne flyde fra spydsåret, gennem den nylavede revne og ned på selve Nådestolen.

Nu, tænk bare over dette en tid. Jeremias havde lagret Arken i hulen omtrent seks århundreder f.Kr., og han vidste ingenting om begivenhederne, som skulle ske på langfredag.

Romerne, som huggede pælehullerne, vidste absolut ingenting om, hvad der lå under deres fødder, heller ikke at de placerede det midterste hul på det nøjagtig rigtige sted.

Og før Herren var død, var der absolut ingen mulighed for, at blod kunne dryppe igennem, for der fandtes ingen sprække.

Men disse utrolige sammentræf skete faktisk. Ja, de er sammen-træf, fordi alt måtte sammentræffe nøjagtig, for at det skulle ske, men det var aldrig nogen menneskelig plan – det var helt igennem et værk af Gud i Himmelen, som kendte enden helt fra begyndelsen og sørgede for at det hændte på denne måde.

Dette er det niende mirakel, og det er ”miraklernes mirakel”. I brevet til hebræerne læser vi: ”Thi det er umuligt, at blod af tyre og bukke kan borttage synder, ... men et legeme beredte du mig; ... Se, jeg kommer – ... – for at gøre din vilje, min Gud!” ... gik han, ... men med sit eget blod én gang for alle ind i helligdommen og vandt en evig forløsning. (10.4-7 og 9.12)

Ingen af Det Gamle Testaments ofre var i stand til at tage synd væk. Bare Guds Søns blod kunne gøre det. Men Israels børn blev accepteret som et resultat af deres offer ved at tro på Guds talte ord og offerlovene.

Fordi Jesus var offerlammet lige fra jordens begyndelse, ved Guds forudviden kunne han acceptere sit folks offer, før Kristus kom ind i verden.

Golgata var historiens midtpunkt. De så fremover. Vi ser tilbage. Hver handler i tro, den ene i forventning, den anden mindes.

Det tiende mirakel

Før Ron lukkede hulen, tog han noget af det tørrede blod, som var blevet forvaret uforstyrret i næsten 2000 år, og gav det til et laboratorium, for at det skulle testes. Ved at bruge et elektronisk mikroskop var det muligt at finde kromosom indholdet i blodet.

Ron beskrev det hjemme i Nashville og sagde at normalt menneskeblod har 46 kromosomer, 23 fra hver af forældrene. X-kromosom er hunkøn, Y-kromosom er hankøn. Alle 23 var tilstede fra moren, men bare ét kromosom var tilstede af Y-kromosomerne, som viste at blodet tilhørte en mand, men at han havde ingen menneskelig far. Dette er det tiende mirakel.

Herren havde bevaret blodet, helt til mennesket havde teknologi til at bestemme kromosomindholdet i blodet, og dermed bevise at jomfrufødslen ikke er en myte, men et fakta.

Dette er de ti mirakler, som skete i forbindelse med opdagelsen af Pagtens Ark. Der kan findes andre, som jeg ikke har fået med, jeg ved det ikke.

Men sandelig er der blevet givet os nok for at besørge os med ekstra bevis på vor Herres offer, og hvad det betyder, at al evangelisering må forandres til højeste gear.

Jeg beder om, at denne lille skrivelse kan blive et værktøj til dette. Vær så venlig, føl dig fri til at kopiere dette, hvis du ønsker det. Der er aldrig copyright på nogen af vore papirer. Vi beder bare om, at der bliver lavet komplette kopier, sådan at tvetydigheder ikke opstår.

.....

"Efterskrift"

Jeg vil nu gerne dele en anden nyhed i forbindelse med sceneriet ovenfor. Jeg har en dyrebær ven og bror i Kristus, som er pensioneret med doktorgrad i medicin.

I en begejstret telefonsamtale med mig for en lille tid siden, fortalte han at Ron Wyatts vidnesbyrd om kromosomerne, havde fået ham til at undre sig over, om det var muligt for nogen at have blod som manglede så meget kromosomindhold. Idet han er både en troens og handlingens mand, overgav han dette til Herren og bad om et klart tegn på, at alt var i orden.

Ikke mange dage gik, før han samlede "The New Scientist" (et videnskabsblad) fra den 7. okt. 1995 op, hvor han fandt følgende overskrift: "Drengen hvis blod ikke havde nogen far." Han kunne næsten ikke tro sine egne øjne! Forfatteren, Philip Cohen, citerede en artikel af David Bonthron og hans kolleger ved Edinburgh University i "Nature Genetic" (volum 11, s. 164), som forklarede, at en speciel treårig dreng var blevet fundet, hvis hvide blodlegemer bare havde to X-kromosomer, signalet for en kvinde.

For at gøre en lang historie kort, gik de videre med at forklare, at den sandsynlige årsag var et selvaktiverende ubefrugtet æg, som senere var blevet befrugtet på en normal måde. Sæden ville da være kommet ind i kun en del af det delte æg og dermed skabe en usædvanlig effekt.

Benthron troede, at en del helt usædvanlige omstændigheder var faldet sammen i en meget kort tidsperiode.

"Jeg tror ikke, at vi nogen sinde får noget lignende at se," sagde han.

Her er der endnu et mirakel! Vor doktorven havde fået information om en meget sjælden tilstand, ja, men tidspunktet til artiklen i "The New Scientist" var en sand gave fra Gud.

Den lille drengs kromosomer er ikke de samme som vor Herres, men er, hvad Cohen kaldte for "delvis parthenogenesis" (parthenogenesis er biologers navn på jomfrufødsel), muligvis et menneske, som eksisterer med en stor mangel i kromosomindholdet.

Og til slut, hvad med de andre rapporterede sager om fundet af Pagtens Ark? Jeg har ventet med disse til slut for ikke at ødelægge den sande historie ved at indlede den med det falske.

Jeg synes, at det er interessant, næsten fascinerende, at Stephen Spielbergs film: "Raiders of the lost Ark" skulle udkomme i 1981. Jeg husker, at jeg så den og spekulerede på, hvad han prøvede at sige, siden han er af jødisk afstamning. De overnaturlige effekter, han tillagde Arkens hellighed, havde paralleller til det virkelige fund.

Men sent i det år blev det annonceret af et andet team, at de havde fundet Arken i en hule i fjeldet Nebo, stedet hvor Moses så udover "det lovede land", lige før han døde.

Dette teamet inkluderede Tom Crotser, Jim Bollinger og astronauten Jim Irwin. Irwin var tidligere blevet interviewet på BBC TV af Richard Barker, som spurgte ham:

"Hvad gør du nu?" Blandt andet svarede han: "Jeg hjælper til med at finde Pagtens Ark i Jordan." Men det var i juleudgaven 1981 af: Far Eastern Berean, at citatet dukkede op, taget fra Straits Times of Singapore. Det sagde: "Vi fandt den tabte Ark."

Og så i januar i 1982 (på samme tid som Ron Wyatt brød sig igennem hulen) blev Tom Crotser interviewet, og han viste fotografier af Arken. Videre var der en notits om dette i Jerusalem Post. Nu kan vi gerne spørge, hvordan Crotser var i stand til at anskaffe klare billeder, når Wyatt ikke kunne.

Jeg skal overlade til læserne at tænke på dette spørgsmål. For øvrigt har jeg ikke personligt hørt noget mere om fundet i Nebobjerget, foruden at det var fundet på et sted, som tilhørte både Vatikanet og Jordans regering, de sidstnævnte nægter hårdnakket, at nogen skal få lov at flytte fundet.

En amerikansk arkæolog ved navn David Lutz kom med følgende erklæring:

"En rabbi fortalte mig, at dette fund ikke bare ville fremskynde bygningen af templet på Morijabjerget, men også signalisere enden på Diasporaen, spredningen af det jødiske folk. Det ville være lige så indflydelsesrigt, som den Almægtiges udtalte ordre til det jødiske folk om at drage hjem til det Lovede Land.

For kristne ville det være et klarsignal om slutningen på denne tidsalder og begyndelsen på det Messianske kongedømme.”

Ikke sært at der er stor spænding blandt mange folk, enten de er jøder eller kristne. Man lurer på, hvor timingen på Guds kalender er akkurat nu. Er vi kommet til historiens krydsvej? Og hvis vi er, da har vi brug for at vide, hvilken vej vi skal tage.

Jeg har ingen mulighed til at forudsige, om Israels regering vil gøre noget akkurat nu, men fakta er allerede ude og spredes hurtigt. Og dette i sig selv vækker opsigt. Det gør med os, hvad engelen gjorde med Ron Wyatt – ansporer os til at gå videre med endnu større vigør og være rede til Herrens genkomst.

Mange mennesker har lavet planer ud fra profetierne, nogen siger at meget mangler før Herrens andet komme, men ved at gøre det, ødelægger de det indtrængende i vor Herres ord:

”Våg og bed, for I ved ikke dagen eller timen – og igen siger jeg, våg!”

Tolkningen af profetier, specielt i den kristne tidsepoke, har aldrig været en enkel opgave. Og måske fratager vi os selv det vigtigste, at ”have olie på lampen” (kanden) og gøre os rede. Hvem ved? Vi lever i dage med åndelig elektrisk spænding, og det er nødvendig, at vi ”elsker hans åbenbaring” og ”renser os selv, ligesom han er ren”, 1.Johs.3.3.

Hvad er genstanden i Nebobjerget? Jeg anklager ikke Crotser for at lyve. Han fandt sikkert noget. Men hvad er det? Mit gæt er, at han har fundet en kopi af den virkelige Ark, som blev lavet i Jeremias’ dage og lagret i hulen i overensstemmelse med, hvad som blev fundet i 2. Makkabærbog 2.4-8.

Hvorfor skulle Jeremias gøre dette? Fordi han var en mand med stor ære og integritet foran Herren, og han levede blandt et folk, til og med hans eget folk, som var uærlig indtil benet.

De ville holde øje med alt, han foretog sig, og vide, hvad han gjorde. Dette betyder, at nogen ville finde Arken og stjæle den. Jeremias ville ikke, at dette skulle ske. Så han lavede en forfalskning og tog den til Nebobjerget. Senere er heller ikke denne forfalskning blevet fundet før for nylig.

Der er endnu en historie om Arken, som må blive nævnt, før jeg afslutter denne skrivelse. I 1992 skrev Graham Hancock en bog, publiceret af William Heinemann, som hed: "The sign and the seal" (Tegnet og seglet).

Det er en opdatering på hans rejser i Etiopien på jagt efter Arken, som efter traditionen skal skjules af et folk, som har en tro, som er en mærkelig blanding af judaisme og kristendom. Hancock fik aldrig mulighed til at komme ind i bygningen, hvor denne ark er skjult, og som er meget godt bevogtet af en munk, som heder Abba Fameray.

Historien eller legenden siger, at kong Salomon fik en søn med dronningen af Saba. Han blev kaldt Menelech, og da Menelech var i slutningen af teenageårene, rejste han til Jerusalem.

Han blev behandlet meget godt af kong Salomon, som spurgte, hvilken gave han ønskede at tage med sig hjem. "Pagtens Ark" svarede han, noget som selvfølgelig fik en negativ respons. Menelech var ikke glad for at blive nægtet dette, og senere fik han nogen venner med sig og stjal Arken i nattens mulm og mørke. Arken blev transporteret til Etiopien, hvor den har været til denne dag.

Denne historie er blevet fundet i leksikonet Britannica, og den lægger til, at Arken befinder sig i en by ved navn Axum.

Dette er en ganske usandsynlig historie, og det ville være meget pinligt for Israels børn, hvis Arken var blevet stjålet. Uden tvivl ville Salomon have startet en "hellig krig" for at få denne uvurderlige skat tilbage. Men nej. Dette er ikke nævnt nogen andre steder, foruden i Etiopien.

Så, hvad er det, de har i det land, som de vogter så nøje? Jeg tror, det kan være en anden forfalskning, ikke taget i Salomons dage, men sandsynligvis i Jeremias' dage eller der omkring.

.....

Til slut nogen få adresser til dem, som måtte ønske at skrive til:

Jonathan Gray
P.O. Box 3370
Rundle Mall Adelaide
South Australia 5000

Ron Wyatt
Wyatt Archaeological Research
713 Lambert Drive
Nashville
Tennessee
U.S.A. 37220

British H.Q. of Advent Truth
P.O. Box 41
Derby
DE1 9ZR
England

(Ron Wyatt døde i august 1999, 66 år gammel)

.....

Tilføjelse:

På Jesu tid stod der et tempel, som var bygget op igen. Var det kopier af Pagtens Ark, røgelsesofferalteret, brændofferalteret og skuebrødsbordet i dette tempel?

Udgiveren (af den norske udgave).

.....

Den norske udgave af:
Pagtens Ark fundet og skjult igen
(som denne er oversat fra) er udgivet på:
Esca Forlag, Boks 1092, 1510 Moss, Norge.
Tlf.: (47) 69 27 33 85. Faks: (47) 69 27 05 44.
E-mail adresse: post@esca.no
Hjemmeside: www.esca.no

.....

Ekstra tillæg

På nettet fandt jeg Doris og Hennings hjemmeside Net-evangelisten. Der står noget i bunden af deres side om Pagtens Ark. Den oplysning havde jeg ikke set før. Der står om:

Et vigtigt besøg i klippehulen

En engel kom hen til Ron og fortalte ham, at Arken og Stentavlerne først skulle vises frem, lige efter at der var blevet vedtaget en lov i verden, som ville prøve at tvinge mennesker til at tage dyrets mærke på sig.

Du kan læse i Åb. 13 og 14 om Dyrets mærke.

Dette ekstra tillæg er sat ind af Margit

.....

Du kan se det på Net-evangelisten her:
http://www.net-evangelisten.dk/html/_pagtens_ark.html